

Ku odnowie całym swym sercem (Jl 2, 12)

**Przewielebni Bracia Kapłani,
Czcigodne Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Siostry i Bracia w Chrystusie Panu,**

Rok liturgiczny przepełniony jest wydarzeniami z historii zbawienia, które budują naszą wiarę i pomagają prawdziwie żyć blisko Boga. Stajemy u progu Wielkiego Postu, który otwiera nas na miłość Bożą objawioną w prawdzie i przebaczeniu. Otrzymujemy kolejną szansę, aby wiara kształtowała nasze życie, a czyny potwierdzały, że wybraliśmy Jezusa Chrystusa jako naszego Pana. Oto przed nami droga oczyszczenia serca i umysłu, droga rozświetlania naszych dróg łaską, abyśmy osiągnęli zbawienie. Podejmijmy z odwagą i zaufaniem dary samego Boga, który przynosi miłość w darze prawdziwego wywyższenia poprzez krzyż. On z krzyża zaprasza nas i naszych bliźnich, abyśmy stawali się wspólnotą wierzących i w wierze czyniących dobro.

1. Droga oczyszczenia i wyzwolenia

Oto w Środę Popielcową rozpoczęliśmy drogę prowadzącą do Paschy Zmartwychwstania, do zwycięstwa Chrystusa nad grzechem i śmiercią. Jesteśmy zaproszeni, aby powrócić do Boga całym swym sercem (Jl 2, 12), aby wzrastać w przyjaźni z Bogiem. Jezus czeka cierpliwie na powrót każdego z nas i ukazuje swoje pragnienie przebaczenia (por. Łk 15, 11-32). Wielki Post jest to zatem czas szczególnego zaangażowania w duchową przemianę życia m.in. poprzez post, modlitwę i jałmużnę (por. Mt 6, 1-6. 16-18). Szczególnie pomaga w tym dziele słuchanie Słowa Bożego. Przecież Jezus mówi: nie samym chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych (Mt 4, 4).

Wielki Post to czas odnowienia siebie w spotkaniu z Jezusem żyjącym w Słowie Bożym, w sakramentach i w bliźnich. Pan wskazuje nam drogę, którą warto podążać (por. Ps 25, 8-9). Stajemy wobec pielgrzymki nawrócenia, by odkryć wartość Słowa Bożego, by zostać oczyszczonym z grzechu, który nas zamyka na służbę Chrystusowi i potrzebującym pomocy. W Chrystusie otrzymujemy dar ku otwieraniu naszych serc dla osób słabszych od nas i ubogich. W Nim znajdziemy odwagę, aby zapragnąć pełni życia w radości paschalnej.

2. Zostaliśmy uratowani, aby głosić dzieła Boże

Dzisiaj w czytaniu z Księgi Rodzaju słyszymy o zapowiedzi Nowego Przymierza dokonanego w Osobie Jezusa Chrystusa Rdz (9, 8-15). Bóg ratuje Noego z wód potopu, z tych wód, które miały oczyścić ówczesny świat z grzechu i nieprawości. Patrzymy na ludzi, którzy wychodzą z arki, po ustąpieniu wód potopu i słyszymy tak jak oni Boże słowa: Oto Ja zawieram przymierze z wami i z waszym potomstwem, które po was będzie (Rdz 9, 9). Bóg chce aby ludzie żyli na ziemi i mądrze z niej korzystali, aby pokazali jak cenią sobie dar życia otrzymany od Boga. Wtedy tęczą była znakiem przymierza (por. Rdz 9, 12-14), co miało oznaczać łączność spraw ludzkich ze sprawami Bożymi. Dla nas tym znakiem, którego już nic nie zastąpi jest krzyż, na którym Jezus Chrystus zwyciężył śmierć dla naszego życia i nieśmiertelności. Oto Bóg w wodach potopu pokazał jak niebezpieczne są skutki grzechu; teraz z miłością i delikatnością daje swojego Syna. Mimo, że człowiek jest nadal taki sam (por. Rdz 8, 21), to Bóg nie ustaje w próbach poruszenia naszych serc, abyśmy poznali i uwierzyli, że On zawsze staje w obronie człowieka i świata. Bóg jest bowiem pełen dobroci i wielkoduszności, On króluje nad stworzeniem i opiekuje się nim. Historia ludzkości znaczone

jest przymierzami zawieranymi pomiędzy Bogiem i człowiekiem; Bóg ofiarowuje człowiekowi swoją przyjaźń, a ten raz po raz odrzuca ją i zrywa więź z Bogiem. Jakże często jesteśmy bezradni wobec żywiołów świata i tego, co jest na świecie, a przecież przed nami są dary Boże, które możemy przyjąć. W tych darach otrzymujemy siłę, aby głosić miłość i wierność Boga.

3. Możemy być blisko Boga

Właśnie taki, potężny miłością Bóg przyszedł do człowieka w Osobie Jezusa Chrystusa, w którym historia naszego zbawienia osiąga pełnię (por. Hbr 1, 1-4). Jezus zwyciężył szatana mocą Ducha. Oto Jezus odrzuca pokusy szatana i tym samym zwycięża grzech. Pokonując szatana Jezus tworzy Nowe Przymierze i uzdalnia nas do takich samych zwycięstw nad grzechem i śmiercią. Bóg Ojciec ustanawia w Jezusie nowe i ostateczne przymierze z człowiekiem, które niegdyś u początku zerwane zostało poprzez grzech Adama, a potem w dziejach historii zbawienia było wielokrotnie odnawiane.

Chrystus, przebywając na pustyni, zwycięża szatana, który próbuje zaprzeczyć planowi Bożej miłości i wmówić nam, że Bogu nie zależy na człowieku. Jest to dramatyczna obecność szatana próbującego nakłonić Jezusa do nieposłuszeństwa Ojcu. Ewangelia wskazuje na ciągłą Bożą obecność w życiu Jezusa. To Duch wyprowadził Go na pustynię, gdzie przebywał czterdzieści dni kuszony przez szatana (por. Mt 4, 1-2). W swojej śmierci na krzyżu i w zmartwychwstaniu Jezus potwierdza darmową miłość Ojca i wyposaża człowieka w zdolność do nowego życia.

4. Pokusa, próbą do pokonania

Ewangeliczna relacja o kuszeniu Jezusa wzbogacona jest krótkim opisem pierwszego wystąpienia Mistrza z Nazaretu, który głosi bliskość królestwa Bożego (por. Mk 1, 14-15). To zestawienie wskazuje, że Ewangelia zwiastowana przez Jezusa, to radosne orędzie o możliwości pokonania szatana. Królestwo Boże, w Osobie Jezusa Chrystusa, to dar zwycięstwa i obecność Ducha, który prowadzi Jezusa, to bliskość samego Boga. Każdy ochrzczony w mocy Ducha, ma szansę udziału w zwycięstwie nad szatanem. Jeśli ktoś nie chce przyjąć tej drogi to grozi mu porażka życiowa i jednocześnie niebezpieczeństwo przyjęcia stylu życia tych, którzy zginęli w wodach potopu.

Decyzja wiary wiąże się z nawróceniem, które dotyka naszej codzienności, przecież wszystko, co czynimy ma prowadzić nas do zbawienia, do odkrywania czasu łaski (por. Ef 1, 10; 1 Tes 5, 1-2). W ten czas łaski wpisują się słowa: Prochem jesteś i w proch się obrócisz (por. Rdz 3, 19), oraz wezwanie: nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię (por. Mk 1, 15). Wiemy dobrze, że człowiek ze swej natury jest śmiertelny (por. Rdz 2, 7), a ta prawda przestaje nas paraliżować, kiedy zawierzymy Jezusowi, który jest drogą i prawdą, i życiem (J 14, 6). Ostatecznie chodzi o „tak” dla Chrystusa i Jego nauczania, dla człowieka i dla miłości międzyludzkiej. Jezus Chrystus zachęca nas: Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski (Mt 5, 48). Obyśmy nie zawiedli oczekiwań Jezusa, który w chrzcie wszczepił nas w siebie (por. Rz 8, 15; Ga 4, 5).

5. Bóg daje moc

Jezus Chrystus jest z nami w Komunii świętej. Eucharystia jest uobecnieniem Nowego Przymierza zapoczątkowanego w pokonaniu szatana na Górze Kuszenia i dopełnionego we Krwi Baranka. To przymierze we Krwi Jezusa dokonane jest za „wielu” (por. Mt 26, 28; Mk

14, 24), za każdego z nas. Zatem uczestnicząc w Eucharystii, przyjmując Ciało i Krew Pana, stajemy się uczestnikami Jego śmierci i zmartwychwstania, stajemy się z Nim jednym Ciałem (por. 1 Kor 10, 16-17). Dlatego w Eucharystii jesteśmy napojeni jednym Duchem (1 Kor 12, 13), Duchem, który wywiódł Jezusa na pustynię i sprawił, że pokonał On kuszenie szatana, ojca ciemności i zła (por. Mt 4, 1. 10-11).

Eucharystia jest zawsze obecnością paschalnego zwycięstwa Jezusa nad wszelkim kuszeniem w naszym życiu. Jest Ona skutecznym znakiem, że królestwo Boże jest pośród nas (por. Łk 17, 21), że Bóg jest blisko nas i mocą Ducha walczy w naszej obronie. Tak Jezus mocą Ducha „wiąże” szatana i „dom jego grabi” (por. Mk 3, 17). Sprawowana w świątyni Eucharystia i przyjmowanie słowa oraz Ciała Pana, daje moc Ducha, abyśmy byli zachowani dla życia i nie zginęli jak ludzkie potopy, ulegający pokusom szatana i wchodzący „w nurt rozpusty” (por. 1 P 4, 4) i braku nadziei.

6. Nawracać się, to szukać Bożej miłości

Niech pokuta i nawrócenie podjęte w czasie wielkopostnej pielgrzymki ku Wielkanocy, stanie się dla każdego pokutującego i pragnącego nawrócenia człowieka, sposobnością „dotknięcia” Boga w Jego Miłości Miłosiernej i doświadczenia siebie w godnym, ofiarowanym mu przez Boga człowieczeństwie (por. J 20, 19-31). Jezus, który jest Miłością, umiera na krzyżu i zwycięża zło, aby do człowieka mogło wrócić Życie (por. Łk 15, 20). Taką Miłość właśnie odczuwa człowiek w sakramencie pokuty, w którym Miłosierdzie jest przed sprawiedliwością. Dlatego wołamy za psalmistą: Wspomnij na miłosierdzie Twe, Panie, na łaski Twoje, co trwają od wieków (Ps 25, 6). Niech wyśpiewane w Wielkanocny Poranek Alleluja stanie się wyznaniem, że uwierzyliśmy w Miłość i uwierzyliśmy Miłości! (por. 1 Kor 5, 7-8).

Wielka tajemnica Wielkiego Postu stawia realne i bardzo konkretne wskazania. Odpowiedź na te oczekiwania winna być bardzo wyraźna i jednoznaczna. Warto jeszcze raz przywołać słowa ze Środy Popielcowej: Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię (por. Mk 1, 15). Jest to jasne wskazanie, wobec którego nie możemy być obojętni. Podejmijmy zatem w wolności sumienia trud przemiany naszych serc, aby owocem był prawdziwy pokój i siła miłości. Przecież Pan jest dobry i prawy, dlatego wskazuje drogę grzesznikom (Ps 25, 8).

7. Dziękujemy za Niepodległą

Kościół w Polsce oraz w naszej diecezji potrzebuje świadków wiary, którzy będą czytelnymi znakami orędzia Jezusa Chrystusa. W 100-lecie odzyskania niepodległości winniśmy skierować ku Bogu nasze dziękczynienie za Jego dary. Dziękujemy za bogactwo wielu ludzi, dróg, idei i zaangażowania, które wydały piękny owoc, któremu na imię Polska, nasza umiłowana Ojczyzna. Bądźmy wdzięczni i troskliwi o dobro Ojczyzny, która jest naszą Matką. Ceńmy sobie wszelkie oznaki miłości w naszej historii i naszym „dzisiaj”, brońmy zawsze dobrego imienia Polski i nie pozwólmy nikomu ranić Rzeczypospolitej kłamstwem i wszelką nieprawością.

Włączmy w to dziękczynienie wspomnienie niezwykłego wkładu w dzieło odzyskania niepodległości bardzo wielu osób z naszej diecezji i licznych wspólnot rodzinnych i społecznych. Niech te znaki cierpienia i modlitwy, kultury, walki i modlitwy, pobudzają nas ku wdzięcznej kontynuacji dzieła naszych ojców. Pragniemy szczególnie dziś wołać: Dzieło rąk naszych wspieraj, Panie Boże (por. Ps 90, 17).

Drodzy Siostry i Bracia

Niech dni Wielkiego Postu wiodą nas ku odkrywaniu piękna i godności, każdego z Was, jako dzieci Bożych, stworzonych na Boży obraz i Boże podobieństwo (por. Rdz 1, 27). W tym zawarta jest wielka nadzieja i moc doskonałości każdego ochrzczonego. Ludzki los nie jest bowiem obojętny Bogu, On jest szczególnie zatroskany o każdego wszczepionego przez chrzest w Chrystusa (por. Rz 8, 15; Ga 4, 5) i w Kościół (por. Ef 2, 22; 1 P 2, 9). Prośmy naszych świętych patronów: św. Wiktorię, Rzymiankę, dziewicę i męczennicę oraz bł. o. Honorata, kapucyna, aby orędownali za nami.

Na ten święty czas Wielkiego Postu, wspaniałe czterdzieści dni refleksji i modlitwy oraz przemiany, przyjmijcie pasterskie błogosławieństwo: W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego

+ Andrzej Franciszek Dziuba

Łowicz, Środa Popielcowa 2018 roku